

Грке, који живе на северном Кипру, зато што им није било обезбеђено мирно уживање имања у случају трајног напуштања те територије и зато што у случају смрти нису призната права њихових сродника који живе на јужном Кипру.“

Фигура повреде права била је у овој пресуди она иста коју смо сусрели у случају Лоизиду. Понашање органа одговорне државе које је довело до повреде права састојало се у спречавању приступа имању, надзора над овим, као и спречавању употребе и уживања имања.

У случају Папамихалопулос и други против Грчке Суд је такође утврдио постојање трајне повреде права на мирно уживање имања из члана 1.

Првог протокола. Подносиоци представки у том случају били су сопственици земљишта у приобалном подручју у Грчкој. Они су пре 1967. добили одговарајуће дозволе за изградњу хотела на земљишту које им је припадало. По успостављању војне диктатуре 1967, влада је подносиоцима представки одузела земљиште без накнаде, наменивши га за изградњу базе грчке морнарице и објеката за одмор официра и њихових породица.

Подносиоцима представки је услед понашања грчких власти било онемогућено да користе своје имање. Они нису могли ни да га заложу, оставе у наслеђе или поклоне. Због тога је Суд на следећи начин у закључку окарактерисао ситуацију у каквој су се нашли подносиоци представки: „Постојала је и наставља да постоји повреда члана 1. Првог протокола.“

Судски закључак недвосмислено потврђује трајну природу повреде права на мирно уживање имања. Немогућност приступа земљишту, као ни располагања овим постојала је све време трајања владе војне хунте у Грчкој и настављала се до времена подношења представки пред Судом и по успостављању легитимне владавине.

У пресуди предмета Василеску против Румуније Суд је такође утврдио постојање трајне повреде права, зајемченог чланом 1. Првог протокола. Елементи тог случаја су били следећи. Полиција је 1966. без налога претресла стан подносиоце представке. Том приликом је пронашла и запленила више од 300 златних новчића, чије је поседовање било кажњиво по тадашњем закону. Новчићи су предати у депозит месном огранку Народне банке и отад им се губи траг. По промени режима, г-ђа Василеску је 1992. поднела тужбу за повраћај одузетих предмета. Првостепени и жалбени суд су пресудили у њену корист, али је јавни тужилац против тих одлука уложио ванредно правно средство пред Врховним судом. Највиша инстанца је укинула раније пресуде, па је тужила поднела представку у Стразбуру.

Суд је у овом случају утврдио повреду права на мирно уживање имања из члана 1. Првог протокола. У свом резонувању Суд се позвао на пресуде донете у предметима Лоизиду и Папамихалопулос, о којима је напред било речи. Образлажући изреку пресуде, Суд је навео следеће: „Жалба